

INA VAN DER BEEK

*De reis van
je leven*

Roman

Een droom, een reis,
nieuwe vriendschappen

DE REIS VAN JE LEVEN

Ina van der Beek

De reis van je leven

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401906715
ISBN e-book 9789401906722
NUR 344

© 2016 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.romanserie.nl
www.inavanderbeek.nl

Alle rechten voorbehouden

DEELNEMERSLIJST RONDREIS ISRAËL

Reisleider: Frank Heiboer (41 jaar)

Bart en Paula van Waay (74, 73 jaar)

Lidy van Veen-van Waay (37 jaar)

Mieke van Waay (36 jaar)

Geert en Martha (81, 80 jaar)

Dorothy (36 jaar)

Lieke (35 jaar)

Bram (48 jaar)

Hielke (51 jaar)

Garm (49 jaar)

Jeroen, Ciska, Liselot (46, 44, 16 jaar)

Willem Jan en Lisa (53, 51 jaar)

Richard en Jolijn (45, 39 jaar)

Kees (66 jaar)

Maarten (43 jaar)

Zuster Simone (72 jaar)

Zuster Greetje (74 jaar)

I

‘Gefeliciteerd, ma. Negenendertig jaar, toch?’ Lidy kust haar moeder en drukt haar dan een mooi voorjaarsboeket in de handen.

‘En die bloemen zijn natuurlijk ook voor jou, pap, ook gefeliciteerd, hoor!’

Ook vader Bart krijgt een dikke knuffel. ‘En dat er nog maar heel wat jaren bij mogen komen.’

‘Ja kind, dat zullen we hopen.’ Bart van Waay kijkt wat onzeker naar zijn dochter. Klinkt haar stem bitter bij het uitspreken van die wens?

Juist op dagen als deze wordt ze weer extra geconfronteerd met het feit dat zij en Marco nog geen zeven jaar getrouwd waren toen er aan hun huwelijk onverwacht een einde kwam. Marco was een paar dagen op zakenreis naar Duitsland en op de terugreis raakte zijn auto in een slip en kwam tot stilstand tegen de vangrail.

De politie had gemeld dat Marco op slag dood geweest moet zijn.

‘Prachtig, tulpen en narcissen.’ Paula loopt met de bloemen in haar hand naar de keuken. ‘Ik zet ze nu met hun voeten in het water, straks zoek ik een mooie vaas op,’ zegt ze over haar schouder tegen Lidy. ‘Eerst koffie, je hebt toch wel even tijd?’

Vijf minuten later komt ze de kamer weer in en zet het dienblad voorzichtig op tafel.

Behalve drie kopjes koffie ziet Lidy ook drie gebaksschoteltjes met daarop een tompouce.

‘Nou nou, je hebt er echt een feestje van gemaakt,’ zegt Lidy met een blik op het gebak.

‘Ach ja, kind, vier je vierdagen, zei mijn moeder altijd al. Negenendertig jaar, bijna veertig... niet te geloven!’

Terwijl ze dat zegt, kijkt Paula een beetje verschrikt naar haar dochter, hoe zal ze reageren?

Maar Lidy prikt met het vorkje in het harde roze glazuur van het gebakje en vraagt dan: ‘Wat zijn jullie plannen eigenlijk voor volgend jaar?’

‘Hoe bedoel je, onze plannen?’ Paula is ook gaan zitten en trekt een schoteltje naar zich toe. Zij laat het vorkje voor wat het is en pakt met haar hand de bovenkant van de tompouce.

‘Hè, heerlijk! Zoals onze bakker ze bakt, daar kan niemand tegenop,’ zegt ze. ‘Nou ja, misschien de Hema, daar hebben ze ook heerlijk gebak.’

Lidy knikt. ‘Ja, zeker, maar vertel nou eens, zijn jullie al een beetje aan het nadenken over volgend jaar? Veertig jaar getrouwd is toch wel een feestje waard? Met vijftintig jaar hadden we een etentje in het dorps-huis, maar dat is gesloten. Wat zijn er verder voor mogelijkheden hier in het dorp? De Gouden Leeuw? Maar dat is natuurlijk behoorlijk prijzig.’

Paula en Bart kijken elkaar even aan, dan zegt Paula: ‘Het zaaltje van de kerk, daar zouden we wat kunnen doen. Maar je vader heeft daar eigenlijk helemaal geen zin in. Hij heeft andere plannen...’

‘O, wat dan?’ Lidy kijkt van haar moeder naar haar vader en weer terug. Geen van beiden geeft antwoord, maar de vrolijke trek van haar moeders gezicht is verdwenen, ze schuift het half opgegeten gebakje naar het midden van de tafel. Ze kijkt Lidy niet aan.

‘Wat dan?’ vraagt Lidy nog eens. Nu kijkt ze naar haar vader, maar hij eet onverstoord verder en zwijgt.

‘Hij wil op reis!’ zegt moeder Paula nu zachtjes. ‘Hij wil op vakantie in plaats van een feestje.’

‘Nou, dat is toch een superleuk idee!’ Lidy kijkt wat verbaasd naar haar moeder. ‘Een jaar of wat geleden zijn jullie een weekje naar Schin op Geul geweest en dat vond je toch erg leuk? En toen wij nog klein waren, gingen we toch ieder jaar naar Vierhouten? Ik geef jullie groot gelijk, ga het lekker samen vieren!’

Ze kijkt haar vader weer aan en vraagt: ‘Al een idee waar je naartoe zou willen? Weer naar Limburg?’

Even blijft het stil, dan zegt Paula zacht en op sombere toon: ‘Hij wil naar Israël...’

Lidy, die net haar kopje naar haar mond wilde brengen, zet het weer terug op het schoteltje.

‘Naar Israël?’ herhaalt ze. ‘Het land Israël?’

Nu kijkt haar vader haar aan. ‘Ja, weet je nog een ander Israël dan? Natuurlijk naar het land Israël. En je moeder...’ Hij haalt diep adem en gaat dan wat verbolgen verder: ‘Je moeder zegt al heel haar leven dat ze daar zo graag eens zou willen rondkijken. En nu hebben we genoeg gespaard, we hebben wat te vieren – als we het mogen beleven, natuurlijk – en nu wil ze niet!’ Met een nijdig gebaar zet hij zijn lege kopje op het schoteltje. ‘Begrijp jij dat nou?’ vraagt hij aan Lidy.

‘Waar zie je dan tegenop, ma?’

‘Kind, tegen alles! Ik vond Limburg al zo’n gedoe, je weet daar hele-

maal de weg niet en ik kon de mensen daar al nauwelijks verstaan. Als je een winkel uit ging, zeiden ze iets van “Heuje” of zo, in plaats van goeiedag. In Israël versta je helemaal niemand.’

Lidy schiet in de lach. ‘Ma, kom op!’ zegt ze. ‘Je praat of je honderd bent.’

Haar moeder roert met een verongelijkt gezicht in haar kopje. ‘Gewoon een dinertje, hier in het dorp met Mieke en jou, dat is toch mooi zat om volgend jaar onze huwelijksdag te vieren,’ moppert ze. ‘Weet je wat zo’n reis zou kosten?’

‘Daar hebben we jaren voor gespaard,’ zegt Bart.

‘Ja, voor een reisje.’ Paula schudt haar hoofd. ‘Laten we dan gewoon naar Limburg gaan of desnoods naar België. De Ardennen moeten ook prachtig zijn.’

Bart zegt niks meer, hij pakt de krant en begint te bladeren.

Lidy drinkt haar kopje leeg, dan staat ze op. ‘Nou, ik ga er weer van door,’ zegt ze. ‘Dag pap.’ Ze gaat even met haar hand liefkozend door zijn nog dikke, grijze haardos. ‘Het is nog lang niet zover, misschien moet mama gewoon even wennen aan het idee.’

Hij mompelt wat, maar dan kijkt hij haar aan. ‘Fijn dat je er was, meid, tot gauw!’

Paula loopt mee naar de deur. In de gang slaat Lidy even een arm om de schouder van haar moeder. ‘Denk er nog maar eens rustig over, ma,’ raadt ze. ‘Vliegen is echt niet eng, je weet, met een auto kan er ook van alles gebeuren.’

‘Ja kind, dat weet ik wel, maar Israël... het is niet echt een veilig land. En die taal... Ik sprak een tijdje terug Ans de Groot, je weet wel, bij ons uit de kerk, zij heeft vorig jaar een reis naar Israël gemaakt. Ze vertelde dat je op Schiphol apart genomen wordt door gewapende mannen die van alles van je willen weten en die niet eens Nederlands spreken. Ik moet er echt niet aan denken!’

‘Ach mam, dat valt wel mee. Gewoon veiligheidscontroles, dat is toch alleen maar goed? En als je met een groepsreis gaat, hoef je zelf immers niks te regelen?’

‘Ik peins er niet over, je vader kan praten wat hij wil, ik doe het niet!’

Lidy kijkt even naar haar moeder, zo vastbesloten en fel kent ze haar niet.

‘Nou ja, jullie moeten er nog maar eens rustig over denken,’ zegt ze.

‘Ik ga, dag mam!’

Als de deur achter Lidy is dichtgevallen, blijft Paula nog even stil in de gang staan. Het feestelijke gevoel van hun huwelijksverjaardag is ze helemaal kwijt. Bart ook met zijn ideeën!

Als ze weer in de kamer komt, is er niemand. Door het raam ziet ze Bart, hij is aan het werk in de achtertuin.

Met een zucht gaat Paula weer aan tafel zitten en langzaam eet ze het laatste stukje van haar tompouce op. Maar ze proeft nauwelijks wat ze eet.

Lidy fietst haastig de straat uit. Zaterdag is altijd een drukke dag. De boodschappen moeten worden gedaan, het huis moet opgeruimd en een paar wassen moeten gedraaid. Op haar werkdagen is ze meestal ’s avonds te moe om nog veel te doen, het werk in de thuiszorg is de laatste paar jaar steeds drukker en intensiever geworden. Zo veel mogelijk cliënten langs in zo weinig mogelijk tijd.

De hele middag blijft ze nadenken over haar ouders. Het is waar, ze zijn nooit ver van huis geweest. Toen Mieke en zij kinderen waren, gingen ze iedere zomervakantie een week naar een huisje in Vierhouten. Ieder jaar hetzelfde huisje op een klein vakantiepark.

Toen Mieke en zij de deur uit waren, bleven pa en ma ’s zomers thuis. ‘Wat moeten we ergens anders zoeken?’ vroeg haar moeder altijd, als Marco of zichzelf voorstelden om toch eens een weekje ertussenuit te gaan. ‘We hebben hier alles wat we willen. Hier in de Betuwe is de natuur prachtig. Als we de fiets pakken, kunnen we mooie tochten maken. Wat zouden we ons dan gaan behelpen in een armoedig klein huisje?’

En ook pa leek het ermee eens te zijn.

Toen hun ouders vijfendertig jaar getrouwd waren, had Mieke bedacht dat ze hun een reisje zouden aanbieden, pa en ma mochten zelf kiezen waarnaartoe. Mieke had voorgesteld dat ze een stedentrip zouden maken naar Parijs of desnoods naar Brussel. Maar in elk geval eens iets anders dan dat vakantiehuisje op de Veluwe.

Schin op Geul was het geworden, ondanks de protesten van Mieke, die zei dat ze dát niet bedoeld had. Maar natuurlijk, het was het cadeau voor hun ouders en dus ook hun keuze.

Eigenlijk hadden Mieke en zij verwacht dat pa en ma na deze vakantie, waarvan ze enthousiast waren thuisgekomen, voortaan vaker weg zouden gaan. Maar dat was niet gebeurd.

‘We sparen nog maar even door,’ zei pa, als er een opmerking over werd gemaakt. ‘Tot we genoeg hebben voor een wereldreis!’

Allemaal wisten ze dat dat een grap was, die wereldreis. Maar nu bleek dat daar toch een ondertoon van ernst in gezeten had. Pa wilde naar Israël! Maar ma dus niet, dat is duidelijk.

Pa en ma moeten het zelf maar uitzoeken, zij heeft geen zin om zich hier druk over te maken. Haar eigen leven is al ingewikkeld genoeg.

Maar ’s avonds gaat ze achter haar laptop zitten en zoekt ze gegevens op over reizen naar Israël.

Juist als ze het programma weg klikt, gaat haar telefoon. Mieke, ziet ze op de display. Dat gebeurt niet vaak, dat ze door haar zusje gebeld wordt.

‘Hé Mieke,’ zegt ze als ze opneemt.

‘Hoi, ik kom net bij pa en ma vandaan, het is hun trouwdag vandaag.’

‘Dat weet ik, ja, ik heb vanochtend koffie bij hen gedronken, heeft ma dat niet verteld?’

‘Nee, ze hadden het maar over één ding... Israël!’ Lidy hoort de verbazing in de stem van haar zus. ‘Hebben ze het er met jou ook over gehad? Zal wel, hè? Ma begon er direct over toen ik nauwelijks binnen was.’

‘Ja, vanochtend hadden ze het er ook over, maar ma wil toch niet? Of nu wel?’

‘O nee, absoluut niet. Ze was zowat in tranen. Ik vond het eigenlijk zielig voor pa, hij wil het echt heel graag, geloof ik. En hij vertelde dat ze het er al jaren over hebben en dat ma altijd gezegd heeft dat ze ook wel zou willen. Maar nu het eindelijk zover is en hij plannen wil maken, durft ze niet meer.’

‘Tja... nou ja, zoiets moet je allebei zien zitten, natuurlijk,’ zegt Lidy, ‘anders wordt het niks. Misschien wil ma diep in haar hart wel, maar vindt ze alles eromheen gewoon eng. Het vliegen, het idee dat ze de mensen niet verstaat en gewoon, al het onbekende.’

‘Maar met zo’n reisgezelschap hoef je toch zelf amper iets te regelen?’ zegt Mieke. ‘Alles wordt voor je gedaan. We moeten haar dat nog maar eens duidelijk uitleggen.’

‘Ja, het duurt gelukkig nog een hele poos, wellicht groeit ze ernaar toe. Of pa accepteert dat ze niet wil en dan kunnen ze natuurlijk altijd nog een klein reisje boeken. Misschien weer naar Limburg of naar een van de Waddeneilanden, daar zijn ze volgens mij ook nog nooit geweest.’

‘We moeten er nog maar eens met hen over praten,’ zegt Mieke. ‘Ik spreek je binnenkort wel weer.’

Als Lidy de telefoon allang heeft teruggelegd op tafel, zit ze nog steeds na te denken over het gesprek met haar zus.

Mieke... ze krijgt nooit goed hoogte van haar. Als kleine kinderen speelden ze veel samen, ze sliepen samen op een kamer en waren dol op elkaar. Maar vanaf de puberteit werd dat anders. Ze hadden geen band meer, ook al was het leeftijdsverschil klein. Altijd leek er rivaliteit tussen hen te bestaan.

Mieke ging op haar achttiende het huis uit om te gaan studeren in Utrecht en zelden kwam ze het weekend nog naar huis.

Toen kwam Marco in beeld. Hij woonde in hetzelfde studentenhuus als Mieke. Mieke bracht hem mee naar haar ouders en stelde hem voor als haar vriend. Maar Mieke wisselde nogal vaak van vriendje, dus niemand nam het erg serieus, pa en ma niet en Lidy ook niet.

Er gebeurde wel iets anders bij dat eerste bezoek. Lidy viel als een blok voor dit vriendje van haar zusje. En ook Marco leek gecharmeerd van de anderhalf jaar oudere zus van zijn vriendinnetje.

Na dat eerste bezoek bracht Mieke Marco niet meer mee. Marco was te druk met zijn studie, vertelde ze, toen ze weer een weekend alleen naar huis kwam.

Lidy was stiekem erg teleurgesteld en besloot haar zus weer eens op te zoeken op haar studentenkamer. Onverwacht ging ze naar Utrecht en trof daar geen Mieke, maar wel Marco thuis.

Daarna was Mieke een hele poos niet meer naar haar ouderlijk huis gekomen. Drie maanden later stelde Lidy haar vriend voor aan haar ouders: Marco.

Mieke deed er onverschillig over. ‘Je mag hem hebben, hoor,’ was het enige wat ze erover zei tegen haar zus.

Maar de verhouding tussen hen tweeën was koeler dan ooit tevoren. En dat is nooit meer veranderd.

De keren dat Marco en Mieke elkaar ontmoetten op familiebijeenkomsten leken ze elkaar voortdurend te irriteren, en het laatste jaar voor hij verongelukte, zagen ze Mieke nauwelijks of helemaal niet meer.

Na het ongeluk werd de relatie tussen beide zussen anders, al bleef die grillig. De eerste dagen na de dood van Marco zat Mieke hele dagen bij Lidy, ze hield haar vast en huilde met haar mee, om na de

begravenis opeens weer weken weg te blijven.

En zo gaat het eigenlijk nog steeds. Soms ziet of hoort Lidy in geen weken iets van haar zusje, ze reageert dan niet eens op een whatsapp of mailtje van Lidy's kant. Om dan opeens weer voor haar deur te staan met een prachtig boeket bloemen of overdreven cadeaus.

'Mieke is wispelturig,' zegt ma, 'ze kan nergens rust in vinden. Ze heeft een ontevreden karakter, dat is gewoon de oorzaak.'

Wispelturig is haar zus zeker, maar wat de oorzaak daarvan is, weet Lidy niet. Het zal inderdaad wel iets met het karakter van Mieke te maken hebben.

Of zou er altijd nog de wrok zitten over hoe het ooit ging met Marco en haarzelf?

Lidy weet het niet, Mieke heeft er nooit over willen praten met haar. En Marco heeft het altijd weggewuifd. 'We hadden nog maar zo kort iets, het stelde nauwelijks iets voor, we pasten niet bij elkaar.'

Diep in haar hart heeft Lidy echter altijd geweten dat het haar zus wel pijn gedaan heeft. Maar ach, dat is nu al zo lang geleden. Mieke had daarna al snel weer een ander vriendje en toen weer een ander en nog een...

Maar ten slotte kwamen er geen nieuwe mannen. Mieke studeerde af en kon als tandarts gaan werken in een groepspraktijk in Amsterdam.

Misschien legt Mieke de lat voor zichzelf te hoog, waardoor ze nooit tevreden kan zijn met wat ze bereikt heeft.

En toch is dat heel wat, ze is inmiddels mede-eigenaar van een mooie praktijk in Amsterdam-Zuid.

Maar vriendinnen zullen ze waarschijnlijk nooit meer worden. Toch vindt Lidy dat soms jammer. Of is het oud schuldgevoel, dat haar nog dwarszit?

Ach, de laatste jaren heeft ze genoeg aan zichzelf, haar eigen verdriet na het plotselinge overlijden van Marco en alles wat daarna kwam.

Mieke van Waay rijdt met een stevige vaart naar haar praktijk. Het is nog vroeg, maar al erg druk op de weg.

‘Waarom gaan die mensen niet fietsen!’ moppert ze half hardop. ‘Het is toch prachtig weer.’

Tegelijk schiet ze in de lach, moet je haar nu horen! Zelf stapt ze toch ook iedere ochtend in de auto, terwijl ze ook best zou kunnen fietsen. Het is nauwelijks zeven kilometer naar haar praktijk.

Maar ze is vooral bang dat ze bezweet zou aankomen als ze met de fiets zou gaan. En dat kan toch niet, een zwetende tandarts die over je heen gebogen staat? Nee, ze wil er fris en onberispelijk uitzien als ze haar eerste patiënt in de stoel laat plaatsnemen.

En dat gebeurt ook deze ochtend.

‘Goedemorgen,’ wenst ze de jonge man die op haar verzoek de behandelkamer binnenkomt en plaatsneemt in de stoel. ‘Hoe gaat het, de afgelopen periode nog klachten gehad?’

Ze brengt haar mondkapje op z’n plaats en even kijkt ze vol aandacht naar het gebit van de man. Terwijl ze haar handelingen verricht, probeert ze haar patiënt, die duidelijk verkrampd in de stoel ligt, met wat opgewekt gepraat te laten ontspannen.

‘Je mag zo aan de balie een afspraak maken,’ zegt ze ten slotte. ‘Die ene kies zal ik vullen, dan kun je er het komende halfjaar weer tegen.’

Zo draait de hele dag snel door. Het is druk, er meldt zich een aantal spoedgevallen tussendoor. Het is al halfzes geweest als Mieke weer in haar auto stapt.

Onderweg naar huis denkt ze nog na over de mensen die ze vandaag behandeld heeft. Eigenlijk denkt ze vooral aan een bepaalde patiënte: mevrouw Van Egdom, die vertelde dat ze nog maar een dag terug was van een schitterende reis naar Israël.

Meestal neemt Mieke dat soort berichten voor kennisgeving aan, er is immers weinig tijd om echt door te praten met haar patiënten. Als ze eenmaal met hun mond open in de stoel liggen, valt er van hun kant weinig meer te zeggen.

Maar bij de opmerking van mevrouw Van Egdom had ze heel even de tijd genomen om door te vragen.

‘O, leuk, hoe was dat?’ En na een korte aarzeling had ze eraan toege-

voegd: 'Mijn ouders denken erover om zo'n reis te maken, maar ze zien er ook wel tegenop.'

'Nou, dat is echt niet nodig, hoor,' vertelde haar patiënte enthousiast. 'Ik was met een groep mensen uit de kerk van mijn zusje Ellen, erg gezellig! En alles wordt voor je geregeld. Je hebt een reisleader, in ons geval de dominee uit die kerkelijke gemeente, en in Israël staat er een gids klaar, die de hele vakantie met je meereist en alles weet. Er moest uit onze groep iemand naar het ziekenhuis, maar de gids ging mee en regelde ook daar alles. Mooi toch? Echt geweldig, zo'n vakantie. Vertel uw ouders maar dat ze zich nergens zorgen over hoeven te maken.'

'Tja... ' Mieke liet de stoel met haar patiënte achterover zakken. 'Ik weet het, maar ze zijn nauwelijks ver weg geweest, mijn moeder overziet het allemaal niet.' En met een glimlach was ze verdergegaan: 'Maar het komt vast wel goed. Doet u uw mond maar open, dan zullen we eens kijken.'

Pas toen de vrouw klaar was en de behandelkamer uit ging, zei ze, met haar hand al op de deurknop: 'Waarom gaat u zelf niet mee, als uw ouders het zo eng vinden? Of bent u al eens in Israël geweest? Indrukwekkend land, hoor!'

En met een vriendelijk knikje was ze, zonder Miekies commentaar af te wachten, weggegaan.

En nu zitten die woorden nog steeds in haar hoofd.

'Waarom gaat u zelf niet mee, als uw ouders het zo eng vinden?'

Dat zo'n simpel zinnetje zoveel teweeg kan brengen in je hoofd!

Meegaan? Zij met haar ouders naar Israël?

Ze moet er niet aan denken! Haar ouders zijn prima mensen, maar twee weken met hen optrekken?

En dan zo'n reis! Natuurlijk, zoals mevrouw Van Egdome al vertelde, met een dominee als reisleader, vreselijk! Al zo lang ze het huis uit is, heeft ze gebroken met de kerk, met alles wat haar ouders haar hebben willen opdringen. Nee, voor haar geen kerk, geen dominees en dus ook geen reisje naar Israël!

Afgelopen zomer is ze naar Vietnam geweest, en ze is zich nu aan het verdiepen in een reis naar IJsland. Dat is beter dan Israël.

Wat zoeken mensen daar toch? Massahysterie in een kerk die waarschijnlijk helemaal niet de juiste plaats aangeeft van de geboorte van Jezus? Varen in een bootje op een meer en je inbeelden dat daar iemand over het water heeft gelopen?

Nee, Mieke staat liever met beide benen op de grond! Sprookjes is ze allang ontgroeid.

Ze besluit om snel wat te eten en dan vanavond heerlijk een paar uurtjes naar de sauna te gaan. Ze is wel toe aan een stukje ontspanning!

Maar ook in de sauna blijven de woorden van mevrouw Van Egdom maar door haar hoofd spelen, ze wordt er kriegel van!

Hup, in het ijskoude bad, dan gaan die rare gedachten wel weg uit haar hoofd!

Veel later, als ze thuis in bed ligt, moet ze er toch weer aan denken.

En opeens zit ze met een ruk rechtop in haar bed. Natuurlijk, dát is de oplossing, Lidy moet met pa en ma meegaan!

Voor Lidy is het ook goed om er eens uit te zijn. Het is weliswaar een tamelijk dure reis, maar dat hoeft geen probleem te zijn. Als Lidy met pa en ma mee wil, betaalt Mieke haar reis wel. Dan laat ze toch haar goede wil zien.

Tevreden laat ze zich weer achterover zakken. Ze neemt zich voor om morgenavond direct bij haar zus langs te gaan om het te bespreken. Je zult zien, Lidy is vast razend enthousiast.

Die nacht droomt Mieke over een man die over het water loopt, het is Abraham. Half wakker schudt ze verward haar hoofd. Nee, het was Abraham natuurlijk niet, het was Petrus.

Dan draait ze zich nijdig op haar andere zij. Niks Petrus! Je kunt niet over het water lopen. Zie je nou, alleen al dat denken over Israël brengt zulke rare gedachten bij haar boven.

Zij gaat de komende zomer naar IJsland, dat is een beter klimaat voor haar, zij houdt graag het hoofd koel.

Mieke valt weer in slaap en ze droomt niet meer.

De volgende avond, vrijdagavond, stapt Mieke direct na het eten in haar auto en rijdt naar het dorpje in de Betuwe, waar ze is opgegroeid.

Om kwart over acht belt ze aan bij het huis van Lidy.

Het duurt even, maar dan gaat de deur open en Mieke kijkt in het verbaasde gezicht van haar zus.

‘Mieke, hoi, kom binnen,’ zegt Lidy.

Ze doet de voordeur achter haar zus dicht en volgt haar de kamer in.

‘Ga zitten, koffie of thee?’

‘Doe maar koffie.’ Mieke mikt haar korte jasje op een stoel en gaat dan op de bank zitten.

Lidy kijkt vanuit de open keuken naar haar zus. ‘Ik ben net thuis, je was bijna voor een gesloten deur gekomen.’

Mieke haalt haar schouders even op. ‘Tja, dan was ik wel naar pa en ma gegaan.’

Ze heeft een tijdschrift van de tafel gepakt en bladert er wat in tot Lidy de kamer weer in komt en twee bekers koffie op tafel zet.

‘Alles goed met je?’ vraagt Lidy, terwijl ze Mieke de koektrommel voorhoudt.

Mieke schudt haar hoofd. ‘Nee, geen koek, dank je. Maar het gaat prima, hoor, en met jou?’

‘Ook goed, hoor,’ antwoordt Lidy. ‘Druk op je werk?’

‘Gewoon...’ Mieke neemt een slokje van de hete koffie, maar zet haar beker dan weer terug op tafel.

‘Ik heb nog eens nagedacht over pa en ma en die reis,’ zegt ze dan. ‘En ik heb de perfecte oplossing bedacht.’ Ze stopt even met praten en kijkt haar zus dan triomfantelijk aan, terwijl ze zegt: ‘Jij gaat met hen mee naar Israël!’

‘Je bent niet wijs!’

En als Lidy ziet dat Mieke haar wat gepikeerd aankijkt, verzacht ze haar woorden: ‘Ik bedoel natuurlijk dat dat onzin is.’

‘Jij kunt ook direct zo fel zijn! Laat me nu eerst eens vertellen wat ik heb bedacht.’

Lidy kijkt haar zwijgend aan.

‘Ik heb geen tijd om in het voorseizoen op vakantie te gaan. Mijn praktijk is ieder jaar rond de kerst een week dicht en in de zomer drie weken. Dan kan ik moeilijk in het voorjaar nog eens een paar weken vrij nemen. Maar jij bent hard toe aan een echte vakantie, jij kunt vrij nemen wanneer je maar wilt. Ik denk dat ze bij de thuiszorg blij zijn als je in plaats van in de zomer, je vakantie al eerder opneemt. Dus jij kunt prima mee met pa en ma.’

Lidy doet haar mond al open om haar zus van repliek te dienen, maar Mieke heft haar hand op en praat verder: ‘Natuurlijk, het is een kostbare reis, maar ik betaal met liefde jouw aandeel. Het is voor mij ook een geruststelling als pa en ma niet alleen op stap hoeven, daar heb ik echt wel

wat voor over. En het is meteen mijn verjaardagscadeau voor jou! Nou, klinkt dat niet heel prettig?’

‘Nee, absoluut niet!’

‘Want?’

‘Want? Ten eerste pieker ik er niet over om op jouw kosten zo’n dure reis te maken, en ik heb ook helemaal geen zin om met pa en ma met zo’n hele groep op reis te gaan, ik moet er niet aan denken!’

‘Dat geld is voor mij absoluut geen probleem en zoals ik al zei: op die manier voel ik me minder schuldig dat ik het op jou afschuif. We brengen dus beiden een klein offer voor pa en ma, niet voor onszelf. Ik financieel, jij praktisch.’

Zwijgend kijken ze elkaar even aan, dan vraagt Mieke opnieuw: ‘Nou, wat denk je ervan?’

‘Absoluut niet!’ Lidy neemt de laatste slok van haar koffie en zet de beker terug op tafel. ‘Ik denk er niet over!’ zegt ze. ‘Laten we het ergens anders over hebben. Gaat het goed in je praktijk? Dat blijft denk ik altijd hetzelfde, hè? Of bezuinigen de mensen toch ook door minder vaak naar de tandarts te gaan?’

Maar Mieke geeft niet zo snel op, ze kan er niet tegen als haar plannen zomaar door een ander van tafel worden geveegd.

‘Denk er nog eens over,’ zegt ze, zonder in te gaan op de vragen van Lidy. ‘Of praat er eens met pa en ma over. Zij zullen een gat in de lucht springen als jij met hen mee wilt gaan.’

‘Daar hoeft ik niet over na te denken,’ zegt Lidy. ‘Ik heb er echt geen geld voor over en ook geen zin in. Waarom ga je trouwens zelf niet met hen mee?’

‘Ik?’ Mieke kijkt haar met open mond aan. ‘Kind, houd op! Israël is wel de laatste vakantiebestemming die me trekt. En ik samen met pa en ma op vakantie?’ Ze schiet in de lach, maar het klinkt geforceerd vrolijk. ‘Ik moet er niet aan denken!’ zegt ze, terwijl ze opstaat. ‘We praten er nog weleens over. Bedankt voor je koffie, ik ga nog maar even bij pa en ma langs. Als ze horen dat ik in het dorp was en niet bij hen ben langs geweest...’

Ze pakt haar jasje van de stoel en hangt het nonchalant over haar schouder.

‘Jij hebt gemakkelijk praten,’ zegt Lidy. ‘Mij bijna verwijten dat ik niet wil ingaan op je plannetjes, maar zelf wil je toch ook niet?’

In de gang blijft Mieke even staan en ze draait zich om naar Lidy.

‘Laten we er geen ruzie over maken,’ zegt ze. ‘Denk er gewoon nog eens over na en wees eerlijk tegenover jezelf. Jij wilde immers ook altijd graag een keer naar Israël? Nou, dit is je kans!’

Dan, onverwacht, omhelst ze Lidy heel stevig en zegt: ‘Om het geld moet je het echt niet laten, ik betaal met liefde voor je.’

Ze draait zich abrupt om en zonder nog iets te zeggen loopt ze de deur uit.

Lidy blijft staan, ze schudt langzaam haar hoofd. Die laatste woorden van Mieke neemt ze met een korreltje zout. Met liefde? Haar beslissing verandert er niet door, zij gaat echt niet met haar ouders op reis.

Waarom wil Mieke zelf eigenlijk niet mee? Ze heeft het geld ervoor, ze is eigen baas over wanneer ze op vakantie wil gaan én ze heeft veel reiservaring. Dus eigenlijk ideaal om pa en ma te begeleiden.

In de weken daarna spreken ze elkaar niet en het onderwerp Israël raakt weer wat op de achtergrond van Lidy’s gedachten.

Ook Bart en Paula hebben het er niet meer over. Paula begint er al op te hopen dat Bart het hele plan uit zijn hoofd heeft gezet.

Aan het begin van de zomer zegt Bart: ‘Weet je wat wij moesten doen? Allebei een nieuwe fiets kopen.’

‘Wat zeg je nu toch?’ vraagt Paula verbaasd. ‘Nieuwe fietsen? Onze fietsen zijn toch nog best, waarom zou je dan een andere willen kopen? Heb je geld te veel of zo?’

‘Ik dacht eigenlijk aan zo’n elektrische fiets,’ gaat Bart onverstoorbaar verder. ‘We gunnen onszelf nooit iets. Maar we fietsen heel wat af, zeker in de zomer. En ik hoor van verschillende mensen dat het heerlijk is, vooral als je tegenwind hebt of een grote tocht gaat maken. We zijn de zeventig gepasseerd, dus we mogen het onszelf best iets gemakkelijker gaan maken.’

‘Maar wat kosten zulke fietsen?’ vraagt Paula. ‘Volgens mij zijn ze best duur.’

‘Ach ja,’ zegt Bart, ‘maar jij wilt volgend jaar toch niet op vakantie, dus kunnen we dat geld beter uitgeven aan iets waarvan we wel plezier hebben.’

‘Daar heb je gelijk in,’ geeft Paula direct volmondig toe. ‘Laten we er maar snel werk van maken, dan kunnen we de hele zomer nog heerlijke tochten maken.’

Bart kijkt een beetje verbaasd naar haar. Ook na bijna veertig jaar stelt ze hem soms nog voor verrassingen. Hij had zich er al op voorbereid dat hij zou moeten praten als Brugman om haar zover te krijgen dat ze zou instemmen met zijn plan. Maar nee hoor, ze wil het liefst meteen naar de fietsenwinkel. Vrouwen... niet te begrijpen!

Maar als hij er nog eens over nadenkt, begint hij er wel iets van te begrijpen. Natuurlijk, het idee hun spaargeld, dat eigenlijk bestemd was voor een verre reis, te besteden aan nieuwe fietsen, vindt Paula prima. Zolang zij maar niet in het vliegtuig hoeft, vindt ze alles best.

De volgende dag gaan ze samen naar de fietsenwinkel in de Hoofdstraat. En een halfuurtje later lopen ze tevreden de winkel weer uit. Over een kleine week zullen hun bestelde fietsen voor hen klaarstaan.

Paula is bijna uitgelaten vrolijk als ze naar huis fietsen, nu nog op hun oude fiets.

Het geld is besteed, Israël is van de baan!

Het liefst laat ze die datum in april volgend jaar gewoon stilletjes voorbijgaan.

Hun droom gaat in vervulling als Bart en Paula met hun dochters op reis gaan naar Israël

Bart en Paula van Waay hebben een droom: ze willen dolgraag eens een rondreis maken door Israël. Tegelijkertijd zien ze daar ontzettend tegen op. Ze zijn nooit verder weg geweest dan Zuid-Limburg, dus de vliegreis alleen is al spannend, en dan ook nog naar zo'n ver en vreemd land.

Gelukkig zijn hun dochters Mieke en Lidy bereid om mee te gaan en het gezin vertrekt op een groepsreis naar Israël. Binnen het gemêleerde reisgezelschap ontstaan vriendschappen, maar ook broeit er jaloezie en irritatie – onder meer rondom de knappe reisleader Frank.

Ina van der Beek schreef met *De reis van je leven* een verrassende roman over liefde, familiebanden en verraad. Ze publiceert behalve romans ook kinderboeken en boeken over levensbeschouwelijke onderwerpen. Daarnaast is ze recensent bij *Elisabethbode*.

Z&K

ISBN 978 94 0190 671 5 NUR 344

9 789401 906715

www.romanserie.nl